

Apžēl. aktu gr.

Nr. 25

№ —

Valsts Prezidenta sekretāriāta

AKTS

par *Adolfa Indriņa atvaļinā-*

šanu no Kara dienests. apžēlošanu.

1936 g.

Skatīta cauri 1936 g. *13. janvārī*

Latv. PSR Centralais Valsts Arhīvs
Fonda № *34e* Apr. № *1*
Arch. № *19*

Nr. 25

Latv. PSR OVVA
Fonda № *1303* apr. № *1*
Arch. № *198*

Augsti godātam

V A L D S P R E Z I D E N T A kungam.

AP
reģistrācija
13.11.36
175

Valsts Prezidenta sekretariāts
sāpūnāts 1936
len. 175

Atvaļināts virsleitnants
I n d z e r i s , Ādolfs,
dzīvojošs Rīgā, Antonijas
ielā 14b.dz.2.

L Ū G U M S .

Jau š.g.23.augustā iesniedzu Jums caur Kara ministra kungu klātpievienoto lūguma norakstu.Pēc 2,5 mēneša - š.g.5.novembrī saņēmu no Armijas štaba Informācijas daļas priekšnieka rakstu Nr.2197.

Šis raksts,šāda atbilde mani nemaz neapmierina un nevar arī apmierināt,jo:

Pirmkārt atbildi uz savu lūgumu es saņēmu pavisam ne no tā,pie kuŗa es ar lūgumu griezpos.Informācijas daļas priekšnieks varēja dot tikai savu atsauksmi par mani,bet ne atbildi man.

Otrkārt šinī atbildē atklāti sakot nav logikas: a/.pulkvedis KIKKUL kungs paziņo,ka esmu atvaļināts no dienesta sakarā ar 1934.g. 9.VII.izdarīto pārkāpumu - jā tā,tad atbildi un pat atsauksmi dot viņam,kā politisko lietu pārzinim nemaz nepienācās,

b/.priekš tādas atbildes,kādu es saņēmu,tad arī nekādā ziņā nebij vajadzīgi 2,5 mēneši,

c/.un ja tikai šis pārkāpums,tad taisni pienācās manu lietu vismaz stādīt Jums priekšā mana pārkāpuma apžēlošanai.Pēc būtības gan mans pārkāpums nav tik smags lai lūgtu Jūsu apžēlošanu,bet ņemot vērā to,ka viņa dēļ tiku atvaļināts no armijas,tad viņš ir "iztaisīts tik smags". Iznāk pat tā,ka es ar savu pārkāpumu esmu nostādīts uz zemākas pakāpes par slepkavām un noziedzniekiem,jo tie tomēr bauda un arī daži iegūst Jūsu apžēlošanu.Bet man un manam pārkāpumam pat nav dota tiesība tikt stādītam priekšā apžēlošanai,nerunājot nemaz par pašu apžēlošanu.

Treškārt nav ņemts nemaz vērā viss mani pozitīvi raksturojošais, bet taisni pretēji Informācijas daļas priekšnieks pat ir centies visur

un visās vietās to tikai apsegt, apslēpt un izcelt kaut ko tikai negatīvu, kamdēļ neatliek nekas cits, kā pašam to uzrādīt, jo tā nav lielišanās un pašcildināšanās, bet patiesi un īsti fakti:

- 1/.ilggadīgs dienests: armijā 12 g. + civilresorā 3 g. - 15 g.
- 2/.visā dienesta laikā ir bijušas tikai labas atestācijas /vienreiz 1926.g.apmierinoša/ un pēdējā par 1933.gadu - ļoti labs,
- 3/.sodīts visā dienesta laikā tikpat kā neesmu - 1926.gadā saņemts viens rājiens,
- 4/.dienestā vienmēr esmu pielicis vislielāko centību, dažreiz pat par daudz,
- 5/.novērtēt mani kā nespējīgu jeb nepiemērotu - būtu netaisni,
- 6/.parādu nav bijis un nav,
- 7/.esmu nedzērājs, pat nesmēķētājs,
- 8/.atstāts bez kaut kādas pensijas,
- 9/.un pat šī pilnīgi nepelnītā politiskā traipa dēļ man ir ņemta katra iespēja atrast darbu valsts jeb pašvaldības iestādē - visur vienkārši bez kādas motivēšanas un paskaidrošanas tiek saņemta atbilde - atstāts bez ievēribas, noraidīts.

Ceturtkārt es negribu arī apklust ar pārliecību ka taisnības varētu būt tik maz. Tas nevar nemaz būt. Es ticu vēl viņai! Es ceru arī saņemt gandarījumu par septiņu gadu laikā dienestā saņemtām, pārdzīvotām un izciestām pārestībām.

Cik noprotu, tad mans lūgums nemaz savu īsto mērķi - Jūs, nav sasniedzis. Apšaubu pat, vaj viņš maz ir pieteikts Kaŗa ministra kungam un jā arī ir pieteikts, tad droši vien kaut kas, bet tikai ne tas, kas manā lūgumā rakstīts, teikts un lūgts.

No pulkveža KIKKUĻA - Informācijas daļas priekšnieka puses, viscaur ir redzama man pilnīgi neizprotama cenšanās visās vietās mani nomelnot un visu pozitīvo apslēpt un pat iznīcināt. To pierāda arī tas fakts, ka pie š.g.23.augustā Jums iesniegtā lūguma pievienotās avīzes trīs numuri "Sludinājumi" ir gājuši "pazušanā" un uz maniem telefoniskiem pieprasījumiem š.g.7.XI.un 12.XI. Informācijas daļas II.nodaļas priekšnieks pulkvedis-leitnants SKRITULIS kungs paskaidroja, ka šie pielikumi pēc vairākkārtīgas meklēšanas neesot nekur atrodami. Neticu, ka visi trīs avīžu numuri, ne mazi papīriši, varēja tā uzreiz pazust. Bez tam viņi bij pievienoti slepenam izklāstam, kuŗi iet tikai caur virsnieku rokām.

Ar šiem saviem trim rakstiņiem:

Nr.1. - 18.martā 1933.g."Tikai vienu politiku - valsts politiku",

Nr.3. - 1.aprilī 1933.g."Mūsu lasītāju uzskati un domas par dzīvi",

Nr.4. - 8.aprilī 1933.g."Jaunatnei jābūt vienotai"

es taisni esmu pa daļai sagatavojis ceļu un paudis tautā patiesas apvienošanas nepieciešamības ideju, esmu norādījis uz partiju iekārtas postu.

Un par šādas idejas paušanu, kas tagad ir dzīvē izvesta, ar mani apejās kā ar politisku noziedznieku. Kur te ir logika, kur te ir taisnība, kur te ir sirdsapziņa? Ja es būtu komunistiski jeb pretvalstiski noskaņots, tad es atklātībā nekādā gadījumā nebūtu nesis un sējis šādu tautas vienošanas un stiprināšanas ideju, par ko toreiz visi lielie laikraksti tikpat kā nerunāja.

Ņemot vērā to, ka pulkvedis ĶIKKUL kungs zinādams un pazīdams mani kā ļoti nacionāli un valstiski noskaņotu, tomēr rīkojās ar mani tik necilvecīgi: bez sirds, dvēseles, taisnības un sirdsapziņas, man pat rodas šaubas par viņa paša valstiskumu, jo septiņus gadus sekojot vajadzēja gan būt iegūtiem īstiem un patiesiem rezultātiem.

Jā viņam ir vēl vairākas tādas lietas - līdzīgas manējai, kur viņš vārda pilnā nozīmē "kuļ tikai tukšus salmus", tas ir apzinīgi vajā un terorizē valstiski noskaņotus, bet uz īstajiem vainīgiem "skatās caur pirkstiem", tad gribot negribot rodas diezgan pamatotas un pat šausmīgas aizdomas.

Īstie un ideālie spiegi ir tādi, kuri ar savu stāvokli un ārējiem apstākļiem ir ieguvuši un bauda neapšaubamu uzticību, bet tanī pat laikā terorizēdami nacionāli un valstiski noskaņotus - tie veic savu uzdevumu un pakalpo caur to savai lietai par labu dubultīgi, pie tam juzdamies paši droši, ka aizdomas krist uz viņiem nevar - nav nekāda pamata.

Jā es būtu gribējis pretvalstiski rīkoties, tad es gan nekādā gadījumā nebūtu apprecējis sievu, kuras piederīgie viņas dzimtenē - Rūjienā ir bijuši pazīstami kā sarkani, tad es taisni šim ārējam apstāklim būtu piegriezis vislielāko vērību un uzmanību, lai uz mani nevarētu krist šāda rupja ārēja ēna.

Priekš pulkveža ĶIKKUL kunga mana lieta varbūt skar viņa autoritāti un prestižu, bet man šī lieta ir dzīvības jautājums dibināts uz taisnības. Saprotu, ka autoritāte un prestižs ir ieturami, bet arī taisnība nedrīkst ciest, jo valsts vara ir tā, kurai taisnība ir jāaizstāv, pie kuras visi pilsoņi meklē savu taisnību. Nav jau vairs partiju laiki, kad valdībai vajadzēja iztapt gandrīz katram koalīcijas deputatam, apmierināt to personīgās intreses un taisnību partijas un deputātu labā nobīdīja pie malas.

4

Tagad valdība ir brīva, patstāvīga un atbrīvojusies, atsvabinājusies no šādām valsts dzīvi postošām važām - vērdzības.

Mans pārkāpums. Lai pilnīgāk būtu izprotams mans pārkāpums, lai būtu redzams, ka viņš nav gan attaisnojams, bet noticis aiz pārlicēģas centības, taisni no tam, ka darbs ir darīts no sirds un ar visu sirdi, tad raksturošu viņu tuvāk.

Kara topografam noteiktā laikā ir jāuzņem /jāuzmērī/ noteikta platība zemes /parasti 5 - 6 mēnešos 100 kvadrāt kilometri mērogā 1:25000/. Darbam ir jābūt ļoti precīzam. Pie tam uzdotais darbs ir aprēķināts un novērtēts no priekšniecības tā, ka slinkošana nav iespējama, bet jāstrādā labā laikā no agra rīta līdz pat vēlam vakaram, kamdēļ arī darbā katris mirklis ir jāizmanto tikai lietderīgi. Ja nu kareivji, piedotie darbam daži nav spējīgi, apzinīgi, tad ir grūti kā topografam, tā arī pašiem kareivjiem, jo lai neciestu darbs, tad jācieš pašiem.

Viena pļauka. Kareivim uzdots noteiktā, norādītā rajonā uznest saimniecības t.i. nostāties ar lati pie dzīvojamās ēkas, visām atsevišķi stāvošām saimniecības ēkām un pierakstīt saimniecību un īpašnieka nosaukumu. Kareivis uzrāda man saimniecības nosaukumu "Medova", otreiz "Mednova" un tikai trešo jeb pat ceturto reiz ir izdabujis īsto nosaukumu "Medņi". Šis īstais māju nosaukums man bij šoreiz zinams, kamdēļ arī šo kropļojumu uzķēru. Sešas reizes kareivis ir apgrūtinājis sevi mērodams turp un atpakaļ pa 300 metri un patērējis pie šāda nieka ļoti daudz laika, bet topografam ir dārgs netikai savs, bet arī katra darbam piekomandētā kareivja laiks. Pie šādiem apstākļiem kādreiz gribot negribot izsprūk sirsnīgs "ak tu lempis tāds" un iemetās pļauka pa ausi, jo sirds ir pilna. Kareivis ir jau no paša pavasara - maija mēneša sagatavots un apmācīts saviem pienākumiem, šie pienākumi viņam ir katru dienu desmitām reižu atkārtoties un darba nopietnība atgādināta. Nevar taču uz kartes iespiest sakropļotu nosaukumu, nevar arī labu laiku nelietderīgi izšķērdēt.

Otra pļauka ir notikusi pilnīgi analogiskos apstākļos. Zinams aukstasinīgi un objektīvi spriežot tāda apiešanās ar kareivi nav attaisnojama, bet tad arī vajag darbam dot piemērotus un saprātīgus kareivjus, bet nevis specialī izlasīt tos nepiemērotākos, ka dažreiz to kājnieku pulkā darija.

Ir cilvēki, kuri saprot, jā uz viņiem tikai paskatās, ir cilvēki kuriem pietiek ar vārdiem, bet ir arī tādi mūļi, kuri sāk saprast un attapties tikai tad, kad jūt. Es neiesitu kareivim pa ausi lai personīgi izrēķinātos, bet tas notika tikai tamdēļ, ka es nevarēju paciest to, ka cieš manas darba

intreses, ka cieš mans darbs, ka labais laiks netiek lietderīgi izmantots, bet izšķērdēts.

Neskatoties uz tām pārs pļaukām, man ar visiem kareivjiem tomēr nebija naidīgas attiecības, bet sirsnīgas, jo personīga naida un netaisnības man ne pret vienu nebija un aizejot, atvadoties pat daži mēģināja man roku noskūpstīt. Kad es tad atgādināju pļauku, tad viņš pats atzina, ka esot tomēr bijusi peļnīta.

Mani dzina darbs, bet bez tam mani darbā vēl turklāt terorizēja nodaļas priekšnieks pulkvedis-leitnants AKMENTIŅŠ. Viņš nekautrējās apziņīgi graut manu autoritāti man padoto kareivju acīs pat par labu darbu, piesiedamies mazsvarīgos sīkumos, jo topografa darbā tādus vienmēr var atrast pietiekoši. Augstākā priekšnieka pienākums gan ir taisni autoritāti atbalstīt un ieturēt, jo kareivji jau neizprot visus topografiskā darba specialjautājumus, viņi neizšķir kas ir svarīgs un kas ir sīkums, bet viņi par visu spriež pēc augstākā priekšnieka izturēšanās pret zemāko.

Pulkvedis-leitnants AKMENTIŅŠ, kas ar mani pie darba pārbaudēm tā apgājās, izdara arī izziņu manam pārkāpumam, bet izziņai var piedot diezgan dažādu noskaņojumu. Izziņa - kareivju liecības man priekšā netika nolasītas, tajās ieskatīties, lai sevi atspēkotu, man nebija atļauts.

Tagad tik es sāku objektīvi spriest un visu novērtēt. Atrazdamies dienestā biju zem terora iespaida, biju pārņemts no pārspīlētas centības - lai tikai ar mani būtu mierā, lai tikai nekas nebūtu ko pārņemt un ie- bilst pret manu darbu.

Varbūt mans lūguma tonis ir mazliet asāks, nediplomatisks, bet tomēr viss ir īsta patiesība, viss ir no ilgstošām pārestībām asiņojošas sirds valoda, ne formāli sastādīts lūgums.

No vairākiem esmu dzirdējis skeptiskus izteicienus un pat labi domātus padomus, ka bez stutēm un pazīšanās nekas no mana lūguma neiznāks. Redzu arī pats no pirmā iesnieguma un saņemtās uz viņu atbildes, ka ir grūti, bet tomēr ceru, kā visstiprākā stute būs mana taisnība un ka tā būs tā, kas izturēs.

Atvaļināts virsleitnants

A. Sudzēns

1935.g. "9" decembrī.

Pielikumi: 1/. Armijas štāba Informācijas daļas priekšnieka š.g. 5. novembra raksts Nr. 2197.,

2/. un pārējie visi kā tas ir minēts pievienotā lūguma norakstā Jums no š.g. 23. augusta, punktos 1 - 12.

Augsti godātam

V A L S T S   P R E Z I D E N T A   kungam.

(Caur Kara Ministra kungu).

Atvaļināts virsleitnants
I n d z e r i s   Ādolfo,
dzīvojošs Rīgā, Antonijas
ielā Nr.14.b.dz.2.

L   U   G   U   M   S .

Ar Jūsu 1934.gada 27.augusta pavēli armijai un flotei Nr.186.§.7. tiku atvaļināts no aktīvā kara dienesta uz paša vēlēšanos, lai gan pēc būtības, kā tas redzams no klātpievienotā Armijas štaba priekšnieka 1934.gada 7.augusta raksta Nr.3034. man tāds ziņojums bij jāiesniedz par to, ka darbā uz lauku topografiskiem darbiem biju iesitis jeb pareizāki sakot iemetis kareivjiem ar roku pa ausi.

Apskatot un apsverot augstasinīgi un objektīvi manu pārkāpumu, jūtu un redzu, ka mans pārkāpums ir sodīts par daudz stingri. Nav ņemts vērā mans ilgais (12 gadi) un nevainojamais dienests armijā (gandrīz bez sodiem un ar labām atestacijām), kā arī nav ņemti nemaz vērā pārkāpuma mīkstinošie apstākļi, jo pārkāpums pēc būtības ir noticis aiz pārlicēģas aizraušanās un centības darbā, bet ne aiz kaut kāda personīga naida jeb iemesla.

Vainot mani varēja tikai šinī pārkāpumā, bet izrādās ka es vēl jo projam (7 gadus no vietas) tieku pilnīgi nepamatoti vainots politiski, kas arī kā izrādās ir bijis par galveno iemeslu manai atvaļināšanai no armijas, kaut gan politiski man nav neviena un pat vismazākā traipa.

Atļaušos pēc iespējas īsumā raksturot savu līdzšinējo dienestu un ģimenes apstākļus, kuru dēļ tieku vainots politiski. 1927.g.23.oktobrī apprecējos ar Olgu Liepiņš no Rūjienas. Viņa toreiz un arī vēl tagad strādā Latvijas Sarkanā krusta slimnīcā Rīgā, kā žēlsirdīgā māsa.

Iepazinos, iemīlējos un apprecējamies, nezinādams un nenojauzdams, ka sievas piederīgie ir gan tiešām kreisi noskaņoti. Tāda varbūtība man

1

pat toreiz prāta neienāca. Apprecējamies arī bez kaut kādas viņas vecāku atļaujas un Rūjienā bijis neesmu un savu bijušo sievas tēvu pat līdz šim laikam personīgi saticis neesmu un to nepazīstu.

Vēlāk sarunās ar sievas māti, kuŗa šad tad iebruca Rīgā un pie mums apmetās, noskaidrojās, ka viņa ir stipri kreisi noskaņota. Viņa pat toreiz, kur mums Saeimā sēdēja 5 - 6 komunistu deputāti, bija neapmierināta ar mūsu valsts iekārtu un cik nopratu ilgojās pēc komunistiskas iekārtas.

Aizrādīju, ka būtu ārkārtīgi netaisni, jā Latvijā valdītu komunistiskā iekārta, jo pie mums komunistu piekritēju bij, kā to neapšaubami rādīja deputātu skaits, tikai apmēram 5% un pie tam lielākai daļai no tiem pašiem trūka apziņas un izpratnes par komunismu un viņa lietderību.

Teoretiski komunistiskā iekārta ir ļoti laba un labi domāta, bet praktiskā dzīvē pilnīgi nederīga, neizvedama un nelietojama, jo dzīvais materials - cilvēks neatbilst nemaz šai iekārtai. Viņu iekārta prasa cilvēkus, kuŗi pēc savām spējām un prasībām būtu pilnīgi vienādi, kā mašīnas un to daļas. Bet cilvēki tādi nav un nevar būt, un bez tam ne ar kādu audzināšanu nav izdabūjami, iznīcināmi cilvēkā viņa pamatinstinkti dzīvot, censties un rūpēties vispirms priekš sevis, savas personas labā. Tāpat komunistiskā iekārta necieš un nevar ņemt vērā cilvēku dažādās individuēlas prasības un tieksmes. Jo intelligentāks un attīstītāks ir cilvēks, jo patstāvīgāk un īpatnāk viņš vēlas savu dzīvi iekārtot un veidot.

Un jā komunistiskā iekārta nīkuļo un nevar uzplaukt Krievijā, kur priekš viņas ir visizdevīgākie apstākļi: tumša, pieticīga, neapzinīga tauta, ir visas dabiskās bagātības: dzelzs, akmeņogles, nafta, zelts un sudrabs, meži un zvēri, tāpat samērā reti apdzīvota zeme, tad citos apstākļos, sevišķi pie mums Latvijā, šī iekārta ir pilnīgi nederīga, jo pie mums dabisko bagātību tikpat kā nav, tauta arī ir intelligentāka un apzinīgāka.

Pēc vairākkārtējas izrunāšanās - faktiski izstrīdēšanās ar sievas māti, noliedzu tai apmeklēt mūsu māju un pēc iespējas pārtraucu visus sakarus ar sievas piederīgiem.

Jā es atskatos uz savu dienestu armijā, tad redzu, ka pēdējo septiņu gadu laikā man viscaur ir bijuši jāpārdzīvo dažādi moraliski un materiāli pazemojumi un terorizējumi dienestā. No iesākuma es vēl visu to neizpratu, bet vēlāk un tagad man tas palika pilnīgi saprotams un skaidris.

Viss iesākās drīz pēc apprecēšanās. Toreiz sastāvēju dienestā Bruņošanas pārvaldē. Tur man pārvaldes priekšnieks generālis Ruškevics sāka piesieties darbā katrā sīkumā un pat vietā un nevietā. Dienesta laikā Bruņošanas pārvaldē tieši no toreizējā pārvaldes priekšnieka saņēmu sekošus trīs disci-

prinārsodus - rājienus:

Datums.	Sods.	Pārkāpuma saturs.	Kas sodījis.
19.V.1927.	rājiens	Par to,ka Smagā artilerijas pulka divizona komandiera 5.V. 27.Nr.73.ziņojumam nav piegriezis vajadzīgo vērību un nodevis to techn.daļai bez pieteikšanas pārvaldes priekšniekam.	Pārvaldes priekšnieks.
4.X.1927.	rājiens	Par to,ka nav pārliccinājies par pasta laikā nosūtīšanu.	Pārvaldes priekšnieks.
5.III.1929.	rājiens	Par to,ka pārvaldes 30.IX.27. raksts Nr.10619.ir piesūtīts vairākām firmām,bet uz norakstas nav atzīmēts.	Pārvaldes priekšnieks.

Visus augšminētos sodus saņēmu ar sarūgtinājumu,jo neapzinājos tos izpelnījis.Šie sodi bij piesiešanās un sakombinēti lai kaut ar ko uz ārieni parādītu ka es esmu "daudz sodīts" un dienestam nederīgs.Pie viņu uzlikšanas nemaz nebija ņemts vērā disciplinārā reglamenta gars.Ģenerālis Ruškevics ļoti labi zināja un redzēja ar kādu centību un kārtību es izpildu savus dienesta pienākumus,bet lai terorizētu mani,lai piespiestu mani labprātīgi aiziet no dienesta,viņš apzinīgi mīdija manu centību ar kājām un sodus uzlika par sīkumiem.

Es toreiz Bruņošanas pārvaldē ieņēmu amatu,pielīdzinātu vada komandierim,pārvaldes priekšnieks - divizijas komandierim.Saskaņā ar Kara disciplinārā reglamenta 51.pantu uzlikt disciplinārsodus ir tiesība vienīgi vainīgo karavīru tiešiem priekšniekiem un tikai saskaņā ar 52.pantu augstākais priekšnieks soda tādā gadījumā,jā vainīgā sodīšanai samērā ar pārkāpuma smagumu,zemākā priekšnieka disciplinārā vara ir nepietiekoša.Ģenerālis Ruškevics sodīja mani pats,apejot manus tiešos priekšniekus un pie tam vēl par mazsvarīgiem sīkumiem.

Vienīgais sods visā manā dienesta laikā bij 1926.gadā no Elektrotehniskā divizona komandiera izteiktais man rājiens par to ka nebiju izpildījis toreizējā Ventpils kara aprinča priekšnieka pulkveža Lendiņa rīkojumu ierasties uz inventāra uzņemšanas komisijas sēdi,atrunājoties ar savu tiešo darbu Ventpils radiostacijā,kuņas priekšnieks es toreiz biju.

Šis mans īstais pārkāpums man ilgāku laiku gulās uz manas sirdsapziņas

9

kā smags slogs un vēl pēc 5 - 6 gadiem dežurējot štabā kopā ar pulkvedi Lendiņu es viņa priekšā atvainojos par šo netaktisko soli un pat tagad atceroties šo gadījumu es sevi vēl joprojams nosodu. Šādas pozitīvas sekas bij pelnītam un vietā uzliktam sodam.

Beidzot Bruņošanas pārvaldes priekšnieks mani tomēr "izreorganizēja" no pārvaldes 1929.g. strīpojot manu amatu. Iai gan Kara Ministra 1929.gada pavēlē par reorganizācijas izvešanu bij teikts, kā pie reorganizācijas atlaižami vispirms visi brīva līguma darbinieki, kuŗi ieņem virsniekiem pēc štata paredzētās vietas, bet tomēr tas netika ievērots un uz virsnieku vietām pārvaldē tika ieskaitīti brīva līguma darbinieki Bechmanis Antonija un Balodis Ludvigs, bet es tiku pārvietots uz 4.Valmieras kājnieku pulku un ieskaitīts tur par jaunāko virsnieku, tā tad pazemināts netikai materiāli, bet arī moraliski. Tāda rīcība - pārvietošana uz citu daļu un pazemināšana amatā ir sods, bet par ko, par kādu pārkāpumu?

Pirms stašanās laulībā ar pilsoni Olgu Liepiņš izprasīju pārvaldes priekšnieka generāļa Ruškevica rakstisku atļauju. Ziņas tika ievāktas un atļauja dota. Ja jau atļauja virsniekam dodoties laulībā bij jāprasa un tāda tika dota, tad taču atļaujas devēja pienākums bij ievākt ziņas par izredzētās un viņas piederīgo vispārējo un politisko stāvokli un uzticamību, jo jaunam virsniekam, kas dzīvē maz ko ir piedzīvojis un vēl pat iemīlās, kā tas bij ar mani, neienāk nemaz prātā sargāties un būt uzmanīgam pret dažādām varbūtībām.

Arī es pats, jā būtu saņēmis no savas priekšniecības norādījumu jeb kādu brīdinājumu, nekādā gadījumā nebūtu toreiz stājies laulībā ar Olgu Liepiņš, jo šī laulība ir izpostījusi kā manu personīgo, tā arī dienesta dzīvi.

Ierodoties 4.Valmieras kājnieku pulkā saņemšana virsnieku saimē bij sirsnīga, bet pēc tam, pēc kāda laika visi virsnieki sāka palikt atturīgi un neuzticīgi, visi kā uz mājienu novērsās un tas laikam bij tad, kad pulkā tika saņemtas no Armijas štaba slepenās ziņas par manu "politisko neuzticamību". Grūti bij pie tādiem apstākļiem pulkā strādāt. Dienests rotā palika neciešams, jo no rotas komandiera tiku terorizēts un demoralizēts pat karēivju priekšā, nerunājot jau par virsniekiem, kuŗu klātbūtnē bieži bij jādzird pat dažādas zobgalības. Viss ko dariju nekad nebij labi un pareizi.

Pulkā bij pieņemts, kā jaunieradušies virsnieki iet ar vizītēm pie pārējiem pulka virsniekiem, pēc kam tie izdara pretvizītes. Es biju ar vizīti pie visiem, bet pie manis ar pretvizīti ieradās tikai viens. Tāpat visi jaunieradušies virsnieki pulkā tika uzņemti ar speciālu svinīgā solījuma

10

došanu un parakstīšanu visu pulka virsnieku klātbūtnē - šī ceremonija reizē ar to skaitījās kā virsnieka uzņemšana pārējo virsnieku saimē. Es pie tā netiku pielaists. Tāpat pulka slēgtos virsnieku izrīkojumos ar manu sievu demonstratīvi neviens nedejoja. Tie visi bij sāpīgi un pie tam nepelnīti pazemojumi un apvainojumi.

Tālāk radās izdevība iestāties kara topografa un kartografa kursos. Šis darbs man ļoti patika un bez tam arī cerēju, ka varbūt taču reiz arī terors izbeigsies. Kursus beidzu, bet terors tomēr neizbeidzās. Bija jāpārdzīvo arī šeit vēl dažāda laba nepelnīta pārestība, bet šeit viņas vairs nebija tik jūtamas, jo vienkārt pats jau biju pret visu to palicis nejutīgāks - pieradis un arī topografa darba apstākļi bij tādi, kā nepārtraukts terors nebija tik ērti un viegli izvedams, jo topografs savā rajonā strādāja viens pats patstāvīgi ar darbiem piekomandētiem kareivjiem un satikās ar priekšnieku tikai pa mēnesi vienreiz, kad tas ieradās uz darba pārbaudēm.

Manā ģimenes dzīvē trūka īstas saskaņas jau gandrīz no pašas laulības dzīves sākuma dažādu praktiskas dzīves sākumu dēļ. Radušās plaisas vēl pavairoja terors un nepatikšanas dienestā. Pēdējos laulības gadus turējamies kopā vairs tikai mūsu meitas Brigitas dēļ, jo mūsu iekšējā ģimenes dzīve bija sadrupusi.

Mēģināju arī pārs reizes iesākt kaut ko privātu paraleli dienestam, lai panākumu gadījumā aizietu labprātīgi no dienesta. Tā starp citu 1933. gadā atvēru uz sievas vārda sludinājumu biroju "Ausma", bet dažādu iemeslu dēļ pasākumam nebija panākumu un bija jāpārtrauc.

Beidzot 1933. g. vasarā šķīros no sievas oficiāli, jo cerēju, ka tad varbūt izbeigsies arī terors dienestā. Tomēr biju vilies.

No kara topografa tiek prasīts netikai labs - precīzs, bet arī laikā veikts darbs, kamdēļ topografam ir no liela svara, lai katra minute uz lauka tiktu izmantota lietderīgā darbā un īstam topografam ir ļoti žēl katra brīža, kuŗš kareivju neapķērības un neapzinības jeb citu iemeslu dēļ tiek nelietderīgi izmantots, jo laiks iet uz priekšu bez apstājas, bet darbs tikai tad ja viņu dara. Topografa vasara pāriet intensīvā darbā no agra rīta līdz vēlam vakaram un pat svētdienās, jo pa tām tiek ar tušu izzīmēts viss darb-dienās uz lauka uzņemtais un ja nu pie šādiem darba apstākļiem un centības nodaļas priekšnieks pulkv.-leitn. Akmentiņš darbā piesējās katrā sīkumā, grāva manu autoritāti kareivju priekšā ar negatīvām atsauksmēm un piezīmēm par manu, kaut arī labi veikto darbu, tad nav nekāds brīnums, kad jau aiz pārspīlētas centības es biju pārsteidzies un dažiem kareivjiem nervu saspīlējumā par pārkāpumiem darbā iemetu pa ausi. Pielaižu pat varbūtību, ka lai

M

mani izvestu no pacietības, tad ar nolūku man tika piekomandēti izlasīti un nepiemēroti kareivji, kādi bij sevišķi pēdējā maiņa kareivju, kur viens pat bij idiotiski neattīstīts - 5. Cēsu kājnieku pulka kareivis Andreass Jochans. Pēc visa tā darbu man atņēma, no darba mani izsvieda. Ko darīt, ko iesākt? Ari mans dvēseles līdzsvars caur atlaišanu no dienesta bija galīgi sadragāts, jo paliku viens pats bez piederīgiem un līdzekļiem. Bija jāmeklē kaut kāds garīgs atbalsts un to es atradu tikai pie savas meitas, kuŗa man bij un ir vienīgais prieks un mērķis manā dzīvē.

Toreiz meita atradās Bulduros. No šķirtās sievas izdabuju atļauju apmesties pret atlīdzību vienu mēnesi pie meitas (1934.g. septembrī), lai kaut cik atgūtu savu garīgo līdzsvaru, jo palikt Rīgā viens pats mēbelētā istabā četrās sienās bez viena mīļa un tuva cilvēka es toreiz nespēju.

No dažāda laba paziņas dzirdēju pēc tam piezīmi, ka mūsu šķiršanās esot laikam bijusi tikai "pro forma", jo tagad atkal dzīvojot kopā, tādus pat uzskatos laikam bij arī mana priekšniecība. Bet neviens nevarēja saprast, ko pārdzīvo cilvēks pēc atlaišanas no darba, kuŗā ir ielikts tik daudz centības, kuŗā ir pavadīti tik daudz gadi un tagad no tā visa jāaiziet pat bez kaut kādas pensijas. Nebij man nekādu piederīgo, ne arī īpašuma un materialu līdzekļu, izņemot nelielo ietaupījumu dienestā. Tādus apstākļos bij jāmeklē garīgs miers, garīgs atbalsts un spēks un to es toreiz varēju atrast un atradu tikai pie savas meitas, kuŗu es un kuŗa arī mani ļoti mīl. Šis mēness kopā ar meitu manu garīgo līdzsvaru stipri uzlaboja.

Droši vien, ja nebūtu šā neciešamā terora manā dienestā, ja nebūtu šīs manas centības mīdīšana ar kājām, ja nebūtu mani nervi tā sagrauti un personīgā dzīve izpostīta, varbūt es nemaz arī līdz pļaukai nebūtu nonācis.

Pēc atlaišanas no armijas cerēju atrast nodarbošanos policijā, kamdēļ p.g. oktobra mēneša sākumā ieradās tieši pie Iekšlietu ministrijas Administratīvā departamenta direktora Anšmita kunga un lūdzu vai nebūtu iespējams dabūt kādu darbu policijā, pie kam viņam arī paskaidroju, kā man no armijas bij jāaiziet tamdēļ, kā biju iesitis darbā kareivim pa ausi. Uz klausījis mani un manu pārkāpumu Anšmita kungs lika iesniegt lūgumu un apsolijs kaut ko piemērotu man piešķirt.

Zinams par saviem ģimenes apstākļiem viņam gan neko netiku teicis, jo toreiz biju pārliccināts, kā pēc manas šķiršanās no sievas politiskais traips man vienreiz kā nepelnīts ir noņemts.

1934.g. 5. oktobrī iesniedzu lūgumu dēļ uzņemšanas policijas dienestā, bet tā paša gada 2. novembrī saņemu Administratīvā departamenta direktora klātpievienoto rakstu Nr. 14284., kā mans lūgums atstāts bez ievērības.

Vēlējos noskaidrot noraidīšanas iemeslus, bet Anšmit kungs mani vairs nepieņēma, tikai no Iekšējās apsardzības nodaļas priekšnieka Konrād kunga dabuju paskaidrojumu, ka tas esot manu ģimenes apstākļu dēļ uz ievākto par mani ziņu no armijas pamata.

Tā tad vēl joprojam tieku nepamatoti turēts un skaitīts par politiski neuzticamu, kurpretim patiesībā esmu bijis vienmēr un visur ļoti nacionāli un valstiski noskaņots. Neizsakami sāpīgi ir saņemt šādu nepelnītu un pilnīgi pretēju spriedumu par sevi.

Tagad izvesto tautas vienošanas ideju tiku nesis sevī jau agrāk un paudis pat atklāti 1933. gadā, kā tas ir redzams no mana klātpievienotā izdevumā "Sludinājumi" iespiestiem sekošiem rakstiņiem:

- Nr.1. - 18.martā 1933.g. "Tikai vienu politiku - valsts politiku",
- Nr.3. - 1.aprīlī 1933.g."Mūsu lasītāju domas un uzskati par dzīvi",
- Nr.4. - 8.aprīlī 1933.g."Jaunatnei jābūt vienotai".

Noslēdzot šo izklāstu lūdzu:

- 1).vispirms noņemt man nepelnīti un netaisni uzlikto politisko traipu,
- 2).manu pārkāpumu,kuŗa dēļ oficiāli tiku atvaļināts - apžēlot,ņemot vērā viņa mīkstinošos apstākļus,kā arī manu ilgadējo un nevainojamo dienestu armijā,
- 3).uzņemt mani atpakaļ armijā jeb piešķirt man kādu citu piemērotu nodarbošanos valsts jeb pašvaldības dienestā.

Mana līdzšinējā nodarbošanās:

No	līdz	Izpildītie pienākumi:
15.VIII.1916.	30.IX.1916.	Sastāvēju kā rakstvedis pie Valkas apr. 3.iec.izmeklēšanas tiesneša Alūksnē.
1.X.1916.	22.II.1917.	Alūksnes pasta-telegrafa kantorī kā mācekļis uz pasta-telegr.ierēdņa amatu.
22.II.1917.	22.II.1918.	Kā VI.šķiras pasta-telegr.ierēdnis Alūksnes pasta-telegr.kantorī.
10.IX.1918.	5.I.1919.	Alsviķa pagasta valdē (Valkas apr.) kā pagasta rakstveža palīgs.
10.I.1919.	26.IV.1919.	Kā telegrafists Vec-Gulbenes stacijā.
5.X.1919.	9.VI.1920.	Darbvedis-grāmatvedis Alūksnes mežniecībā.
1.VIII.1920.	1.VIII.1921.	Kantorists pie Alūksnes rajona valsts zemju pārziņa.
nov. 1921.	jūn. 1922.	Apmeklēju Alūksnes vidusskolu.
1.X.1922.	1.IX.1924.	Apmeklēju un beidzu kā leitnants Latvijas Kara skolas inženieru nodaļu.

13

1.X.1924. 21.XII.1924. Atrados Sapieru bataljonā instruktoru rotā.
 21.XII.1924. 3.XII.1926. Atrados Elektrotehniskā divizionā kā Rīgas
 kara telegr.un vēlāk kā Ventspils radiostacijas
 priekšnieks.
 3.XII.1926. 28.X.1929. Brunošanas pārvaldē kā arhīvārs-registrators
 un darbvedis.
 28.X.1929. 10.XI.1930. 4.Valmieras kājnieku pulkā kā jaunākais
 virsnieks un vada komandieris.
 10.XI.1930. 22.VIII.1934. Piekomandēts Armijas štaba geodezijas-topo-
 grafijas daļai kara topografa un kartografa
 pienākumu izpildīšanai.

A t e s t a c i j a s :

1925.gadā.	" Labs ".	1928.gadā.	" Labs ".	1931.gadā.	" Labs ".
1926.	" "Apmierinošs".	1929.	" " Labs ".	1932.gadā	" Labs ".
1927.	" " Labs ".	1930.	" " Labs ".	1933.gadā	"Ļoti labs".

Atvaļināts virsleitnants

Gudzenis

1935.g."23"augustā.

- Pielikumi:
- 1). Armijas štaba priekšnieka 1934.g.7.VIII.raksts Nr.3034.
  - 2). Iekšlietu Min.Admin.dep.1934.g.2/XI.raksts Nr.14284.
  - 3). Valkas apr.3.iec.izmekl.tiesneša apliecība Nr.1445.
  - 4). Rīgas apgabala pasta un telegr.pr-ka apliecība Nr.25967.
  - 5). Alsviķa pagasta valdes apliecība Nr.178.
  - 6). Alūksnes mežsaimniec.pārziņa apliecība Nr.293.
  - 7). Alūksnes rajona valsts zemju pārziņa apliecība Nr.2219.
  - 8). Kara skolas beigšanas diploms Nr.462.
  - 9). Dienesta gaitas saraksts armijā.
  - 10). Armijas štaba geodezijas-topogr.daļas pr-ka apliec.N.36772.
  - 11). Atestaciju slēdzieni N.Nr.465.,320.,78.,44.,29.,45.
  - 12). Sludināj.biroja "Ausma" izdevuma "Sludinājumi" N.Nr.1,3,4.

12 pantē mihēlo avīžu numūru vietē, pievienoti rakstu trīs fodu novilkumi, jo pieņemnieku numam pievienotie eksemplāri ir gājūši pazūšantē Armijas štaba Informācijas daļē, kur arī atradās liņuma oriģināls. - D. Gudzenis. 9.decembrē 1935.g.

175
2536

M

Atv. virsleitnantam A. INDZERIM,

R ī g ā, Antonijas ielā 14-b, dz. 2.

27. janvārī. 1936
293.

Sekretāriāts paziņo, ka skatījis cauri Jūsu p. g. 9. decembra lūgumu jautājumā par iemesliem, kuru dēļ Jums bija jāatstāj aktīvais kara dienests, un iepazīties ar attiecīgajiem materiāliem pēc kara ministra un armijas vadības ziņojuma. Vāļsts Prezidenta kungs atstāja min. Jūsu lūgumu bez sekām, neatrodot par iespējamu grozīt savu pavēli armijai un flotei, jo priekšniecības konstatētie fakti un apstākļi deva tai pietiekošu likumīgu pamatu pacēlt priekšlikumu par Jūsu izstumsanu no armijas, pēc kam Jūs arī tikāt atvaļināti saskaņā ar iesniegto lūgumu.

S e k r e t ā r s.

Nodaļas vadītājs.

u dok. uz 28 lp.

Valsis Prezidenta

Secretariātam

N° 78/Li.

LATVIJAS BANKA

ČAKSTES LAUKUMĀ

RĪGA

Liif

15

Valsts Prezidenta sekretariāta
saņemts 1936.g. 20.5.
len. Nr. 3194 akt. Nr. 25 34

S l e p e n i .

Augsti godātam

VALSTS UN TAUTAS VADONIM,
LATVIEŠU TAUTAS VIENOTĀJAM
VALSTS PREZIDENTAM

Dr. K ā r l i m U L M A N I M .

u
BS

u
nod: 36

Atvaļināts virsleitnants
I n d z e r i s Ādolfo,
dzīvojošs Rīgā, Antonijas
ielā 14.b.dz.2.

L Ū G U M S .

Kaut gan ar lūgumu savā lietā es esmu griezies pie Valsts Prezidenta kunga faktiski jau divas reizes, tomēr īstu un noteiktu atbildi es vēl joprojam saņēmis neesmu.

Mans pirmais lūgums, iesniegtais p.g.23.augustā Valsts Prezidenta kungu nemaz nebija saņēmis, bet uz otro, iesniegto p.g. 9.decembrī es saņēmu Valsts Prezidenta sekretāra š.g.25.janvāra rakstu Nr.293., kura noraksts ir sekošs:

Valsts Prezidenta
Sekretariāts.
1936.g.25.janvārī.
Nr.293.
Rīgā.

Atv.virsleitnantam A.Indzerim.
Rīgā, Antonijas ielā 14b., dz.2.

Sekretariāts paziņo, ka skatījis cauri Jūsu p.g.9.decembra lūgumu jautājumā par iemesliem, kuŗu dēļ Jums bija jāatstāj aktīvais kara dienests, un iepazīties ar attiecīgajiem materiāliem pēc kara ministra un armijas vadības ziņojuma, Valsts Prezidenta kungs atstāja min. Jūsu lūgumu bez sekām, neatrodot par iespējamu grozīt savu pavēli armijai un flotei, jo priekšniecības konstatētie fakti un apstākļi deva tai pietiekošu likumīgu pamatu pacelt priekšlikumu par Jūsu izstumšanu no armijas, pēc kam Jūs arī tikāt atvaļināti saskaņā ar iesniegto lūgumu.

Sekretārs J. Grandavs /paraksts/.
Nodaļas vadītājs F. Krauklis /paraksts/.

Jā salīdzina Valsts Prezidenta sekretāra kunga atbildi ar to, ko es lūdzu:

1/.Vispirms noņemt man nepelnīti un netaisni uzlikto politisko traipu,

2/.manu pārkāpumu,kuŗa dēļ oficiāli tiku atvaļināts - apžēlot, ņemot vērā viņa mīkstinošos apstākļus,kā arī manu ilggadējo un nevainojamo dienestu armijā,

3/.uzņemt mani atpakaļ armijā jeb piešķirt man kādu citu piemērotu nodarbošanos valsts jeb pašvaldības dienestā,

taŗ jānāk pie slēdziena,ka noteikta un tieŗa atbilde nav dota ne uz vienu no maniem augŗminētiem trim lūguma punktiem:

1/.politiskais traips nav man ne noņemts,ne arī piestiprināts; ņis jautājumus atbildē nav nemaz aizkārts,bet vienkārŗi apiets.

2/.Mana pārkāpuma apžēloŗana nav nemaz caurskatīta,jo nav redzama ne apžēloŗana,ne arī apžēloŗanas noraidīŗana.

3/.Tikai diplomatiski un netieŗi ir noraidīta iespēja grozīt pavēli,t.i.uzņemt mani atpakaļ armijā,bet jautājums par iespēju un tiesību atrast darbu citā resorā - atstāts vēl joprojam pilnīgi neatbildēts.Spriēŗot pēc ņis atbildes ko ir rakstījis bij.Valsts Prezidenta sekretārs viņa uzdevumā man ir jānāk pie slēdziena,ka Valsts Prezidenta kungs manā lietā nav ieņēmis noteiktu un noteicoŗu stāvokli.

ŗoreiz,un zināms arī pēdējo reiz,grieŗos pie jums netikai kā pie Valsts Galvas,bet galvenais kā pie Tautas Vienotāja.Man īstā tautas vienoŗanas ideja ir bijusi sirds lieta,pie tam pilnīgi bez kaut kāda materiāla aprēķina.ŗo skaisto ideju esmu nesis sevī un paudis to jau pat gadu pirms liktenīgā 1934.gada 15.maija un tamdēļ man sirdī bij un ir īsts un patiess prieks par 15.maija pārvērtībām,lai gan 15.maijs man personīgi ir tomēr nodarijis tik daudz materiālas un moraliskas pārestības.

Sapratu valsts aparāta tīrīŗanas nepiecieŗamību,sapratu ka pie ņādas tīrīŗanas notiek arī pārskatīŗanās.Tāda politiska pārskatīŗanās ir notikusi arī ar mani.Bet tagad,kad no pārvērtībām ir jau pagājuŗi gandrīz divi gadi,kad galvenā tīrīŗana ir jau tikpat kā izbeigusies,būtu pienācis laiks iedziļināties arī manas lietas sīkumos un izŗķirt to taisnības garā,kā arī dot man vienreiz skaidru un noteiktu atbildi uz to,ko es lūdzu. Pateikt to,ka lūgums ir noraidīts,atstāts bez ievēŗības,bez sekām - tas nav nekas. Tādu atbildi var dot uz visiem lūgumiem tos pat nemaz neuzplēŗot un neizlasot,bet katram lūdzējam ir neatņemama tiesība zināt arī tos iemeslus un faktus kamdēļ viņa lūgums tiek noraidīts.

17

Jā tomēr mani "politiskie pārkāpumi" tiek uzskatīti par tik svarīgiem, ka mans lūgums viņu dēļ tiek noraidīts, tad atliek tikai viens, ka vērstie pret mani un man pašam nezināmie apvainojumi ir pilnīgi noziedzīgi. Varbūt lai glābtu un sargātu kāda no manā lūgumā aizķerto personu netaisno autoritāti un prestižu. Ja tomēr gadījumā būtu kaut kas, tad man to pienākās zināt, vismaz kaut zem četrām acīm dzirdēt, jo ar noziedzīgiem un pie tam slepeniem datiem par noziedznieku var iztaisīt bez izņēmuma katru. Pret nepatiesiem apvainojumiem man nedrīkst ņemt tiesību vismaz aizstāvēties.

Es ar tīru un skaidru sirdsapziņu varu teikt un atkārtot, ka politisku un pretvalstisku pārkāpumu man nav it neviena - tādu nav pat domās bijis, nerunājot nemaz par darbiem.

No Valsts Prezidenta Sekretāra Grandav kunga saņēmu personīgu norādījumu, ka mans lūguma tonis esot nepiemērots, ass un ka es varot būt "laimīgs", ka mani par maniem izteicieniem lūgumā neesot nodevuši tiesai un iesēdinājuši cietumā. Vienalga, kaut arī vēl vaiiāk, jo mana sirdsapziņas balss, mans lepnums, ne tukša iedomība, man saka, ka mana rīcība ir taisna un nodarītās pārestības bez gandarījuma neciešamas. Negribu liekuļot /kā to daudzi dara un caur to panākumus gūst/, negribu un nevaru savu pārlicību mainīt un pārdot, apzinos kas esmu un tamdēļ nebaidos savus uzskatus, domas un visu man pāri darīto izteikt atklāti un brīvi. Var manus uzskatus noraidīt un neatzīt, bet tikai ne par viņiem sodīt. Un jo netaisnāk ar mani rīkosies, jo moraliski stiprāks es būšu. Katris liekulis ir dubults vērgs, vispirms pats pret sevi un otrkārt tam, pret ko viņš sevi pazemo liekuļodams. Gandarijums nodarītām pārestībām, ņemtais gods un liegtā taisnība man ir nepieciešami, bez tiem nav nozīmes un satura manai turpmākai un atlikušai dzīvei, jo gods ir tomēr augstāk vērtējams par glēvulību jeb izdevīgu dzīvības stiepšanu.

Tagad priekšniecība nosoda manu asumu, bet tas taču ir viņas pašas septiņu gadu audzināšanas roku darbs - viņa pati ar savu netaisno rīcību un teroru mani pamazām par tādu ir izveidojusi. Un lai nebūtu pārpratumu un lai nepelnīti nevainotu visu manu bijušo priekšniecību, tad gribu teikt atklāti ka sevišķi un tieši nopelni pie tā ir vispirms generālim Ruškevicam, tad pulkvedim-leitnantam Akmentiņam un arī pulkvedim Ķikulim. Ar pirmiem diviem man ir bijušas tiešas dienesta attiecības un varu teikt noteikti un bez

18

pārspīlējuma, ka viņu rīcība attiecībā pret mani, kā tas ir redzams no klātpievienoto ^{norakstos} lūgumos (minētiem faktiem), ir bijusi rupji neinteligenta un netaisna un tamdēļ arī izsaukusi manī īstu un neizdzēšamu naida sajūtu pret tiem. Jā sunim vienmēr ar kāju pa zobiem sper, tad spērājs pats pie suņa niknuma vainojams.

Taisnība var būt asa. Sliktāk ir jā netaisnība uz taisnības rēķina paliek rupja, ja izglītoti cilvēki ar vaļu rīkojās rupji netaisni. Atklāti sakot ne asi vārdi, bet asi darbi būtu vispiemērotākie manam pašreizējam stāvoklim, jo visam ir savs mērs un arī man nodarītām pārestībām mērs ir pilns.

Lai gan pirmos divus lūgumus iesniedzu pārliedcinošu cerību pilns, ka mans lūgums tiks ievērots, tomēr līdz šim esmu stipri vīlies un ja arī šo un pēdējo reiz nesaņemšu man pienākošos taisnības atbalstu un gandarījumu, tad man gribot negribot nav vairs oficiāli kur un pie kā griezties un būs jāapklust ar dziļu sarūgtinājumu, dibinātu neapmierinājumu par nostādīšanu netaisni un nepelnīti izstumtā stāvoklī, ar pārliedcību ka arī ar taisnību, bet bez stutēm nebij nekas panākams, kam es negribēju un arī pagaidām negribu ticēt, tāpat būs ņemtas arī visas cerības, kādas man vēl bij pirms šo lūgumu iesniegšanas un pēdīgi būs radušās arī šaubas skaistajiem tautas vienošanas vārdiem, jo redzu un jūtu, ka pat tāds, kas šo ideju ir nesis īsti un patiesi savā sirdī un to paudis, tiek tomēr nevis atbalstīts, bet noraidīts, atstumts un izstumts, bet dažs labs liekulis godā celts. Man tā gribētos nesabojāt savu ticību un pārliedcību šai svētai idejai un domai.

Atbrīvošanas cīņu dalībnieks gan skaitos tikai formāli, jo tanī laikā esmu nodienējis armijā tikai nepilnu mēnesi un kaujās dalību ņēmis neesu, bet viens no Latvijas atjaunošanas un apvienošanas cīņas dalībniekiem es esmu pēc savas sirds, pārliedcības un darbiem un tiesību uz to es skaitu par pelnītu un neatņemamu.

Noslēdzot šo savu lūgumu lūdzu Jūs Augsti godātais Tautas Vadoni noskaidrot manas lietas patiesos un īstos apstākļus un tajā minētos faktus un es palieku ar pēdējo pārliedcību un cerību, ka tad Jūs manu lūgumu ievērosiet.

Atvaļināts virsleitnants
"20" aprīlī 1936.g.

A. Judzēns

Pielikumi: 1/. manu p.g. 23. augusta un 9. decembra lūgumu noraksti,

2). Armijas štāba informācijas daļas

180p

Prionšaiņa p. g. 5. novembra raksts № 2197 uzraksts
3). 3 foto arvilkuņi no maiem 1933. gada
maisa un aprīļa mēneša rakstiem,
v. Zimogrodova L. 2. - A. Indzēnis

A. Indzēnis

Prionšaiņa p. g. 5. novembra raksts № 2197 uzraksts

I/ Virsleitnantam INDZERAM likts priekšā iesniegt atlūgumu no dienesta pēc paša vēlēšanās, sakarā ar 1934.g.vasarā izdarīto pārkāpumu.

Ar izziņu pierādīts, ka atv.virsleitnants INDZERIS topografiskos darbos vairākkārt piekāvis un brutāli apgājies ar viņam piekomandētiem kareivjiem. Kareivju piekaušanu un nolamāšanu apliecina Rudzātu pagasta iedzīvotāji, piekomandētie kareivji un arī pats atv.virsleitnants INDZERIS to nenoliedz.

2/ Bez tam par atv.virsleitnantu INDZERI ir šādas ziņas:

a/ Viņa sieva apvainota piederībā Latvijas komunistu partijai. Sievas māsa par piederību Latvijas komunistu partijai sodīta ar 3 g.cietoksnī. Arī sievas vecāki un brālis pazīstami kā Latvijas komunistu partijas darbinieki.

b/ Atv.virsleitnants INDZERIS dienējis 4 dažādās daļās un visur viņš atrod, ka priekšnieki izturējušies pret viņu netaisni:

Apgādes pārvaldes priekšnieks gen.RUŠKEVICS esot viņu nepamatoti par sīkumiem 3 reizes sodījis.

Valmieras pulkā atkal pret viņu netaisni izturējusies priekšniecība un virsnieki nav gribējuši ar viņu ne arī ar viņa sievu runāt.

Elektrotehniskā divizionā sodīts par rīkojuma neizpildīšanu.

Topografijas daļā viņam bez iemesla piesējušies priekšnieki.

3/ Atv.virsleitnants INDZERIS 1935.g.23.augustā bija iesniedzis līdzīgu lūgumu Valsts Prezidentam caur Kara Ministri. Ar rakstu Nr.2197/inf-II 1935.g.2.novembra atbildēts, ka viņa lūgums atstāts bez ievērības.

1935.g.9.decembrī atv.virsleitnants INDZERIS iesniedzis otrreiz, tieši Valsts Prezidentam, līdzīga satura lūgumu. Uz šo lūgumu noraidošu atbildi devis 1936.g.25.janvārī Valsts Prezidenta sekretariats.

Atv.virsleitnants INDZERIS, Adolfs Jāņa d.

Dzimis 1898.g.17.oktobrī, Valkas apr. Alsviķu pagastā.
Latvietis, luterticīgs.
Šķirts.
Beidzis Alūksnes Izglītības biedrības vidusskolu.

- Iestājies Kara skolā, inženieru nod..... 1922.g.30.IX.
- Beidzis Kara skolu ar I.šķ., iedalīts
Elektrotehniskā divizionā ..... 1924.g.I.IX.
- Dienesta labā pārvietots uz Sapiņu bataljonu .. 1924.g.
- Dienesta labā pārvietots uz Elektrotehnisko div... 1925.g.5.II.
- Pārvietots uz paša vēlēšanos uz Bruņošanās pārvaldi...1926.g.3.XII.
- Paaugstināts par virsleitnantu .....1927.g.I.IX.
- Dienesta labā pārvietots uz 4.Valmieras kājn.pulku ...1929.g.20.IX.
- Beidzis Kara topografa un kartografa kursus ar II.šķ..1932.g.I.V.
- Atstāts piekomandējumā pie Arm.št.Ģeod.-Topogr.f.daļas..1932.g.I.V.
- Atvaļināts no aktīvā kara dienesta .....1934.g.27.VIII.

Am. n. 3194

2536
m.

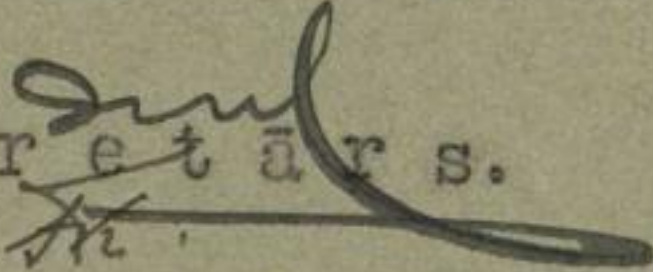
21

R. n. a. i. j. ā 1436j.
2407

Atv. virsleitnantam A. INDZĒRIM,
Rīgā, Antonijas ielā 14b, dz. 2.

Sekretāriāts paziņo, ka Jūsu atkārtoto š.g. 20. aprīļa lūgumu dienesta lietā Valsts Prezidenta kungs atstāja bez ievērības, jo uzskata lietu par galīgi izšķirtu un negrozāmu.

Pielikumā: 3 fotoattēli un 3 raksti.

S e k r e t ā r s.

Nodaļas vadītājs.

Valsis Prezidenta sekretariātam

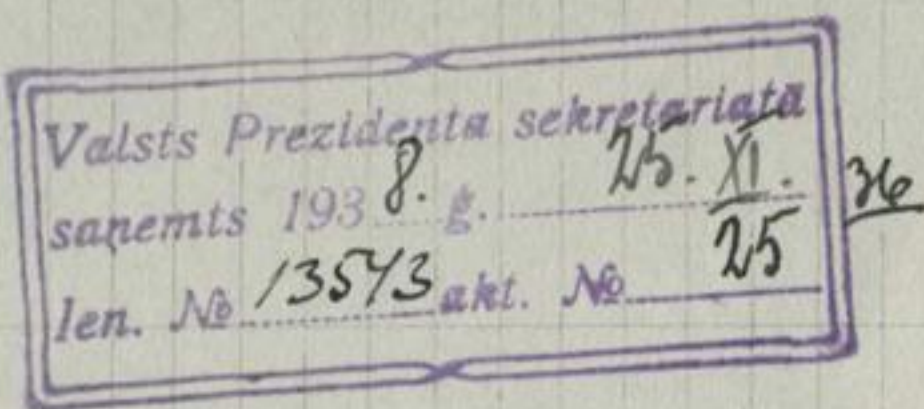
№ 12/511

Lif.

LATVIJAS BANKA
ČAKSTES LAUKUMĀ
RĪGĀ

Apl. 3. 120.000. 1936. 1.

sp
pamatskolas
25.11. gund
Augsti godātam

221

Valsts Prezidenta
kungam

25³⁶

Advalināto virsleitnantu
Indzeris Ādolfs, dzīvojošs
Rīgā, aizsargu ielā 22 dz. 4.

Lūgums.

Pamatskolas uz Jūzu i. g. 15. nov.
izdots amnestijas likums, lūdzu šo
likumu pieņemt arī manā lietā
un manu gārkāpumu atzīt. -

Pielikums: manas lietas ma-
teriālu norakstu sakopojums uz 25 lapām.

Adv. virslehn. Indzeris

Rīgā,
24. nov. 1938. g.

ku. Nr. 13543

1938. g. decembris

23

Atv. virsleitn. Ādolfam Indzerim

Rīgā, Aizsargu ielā 22, dz. 4.

8. decembrī. 1938.

12659

Uz Jūsu 24. novembra lūgumu amnestijas ceļā uzņemt Jūs atpakaļ armijā vai pieskirt kādu piemērotu nodarbošanos valsts jeb pasvaldības iestādē, Sekretariāts Valsts Prezidenta kunga uzdevumā paskaidro, ka valsts 20 gadu svētkos izdota amnestija uz šādam lietam neattiecas, bet apzēlot Valsts Prezidents var tikai ar tiesas spriedumiem sodītos; ar vietu apgādasanu atsevišķam personam Valsts Prezidents nenodarbojas un ne jau valsts vai pasvaldības iestādes ir vienīgās darba vietas.

Pielikumā: 3 foto attēli un 6 rakstu noraksti.

Sekretārs • Nodaļas vadītājs.

1303 .f. 1 . apr. 19 . LIETAS NOSLĒGUMA LAPA

Lietā ienumurētas 23 (divdesmit trīs)
(cipariem un vārdiem)

lapas no Nr. 1 līdz Nr. 23

tai skaitā: galvenās lapas _____

izlaistie numuri _____

iekšējā apraksta lapas _____

vecie lietvedības vāki _____

Lietu fiziskā stāvokļa un formēšanas īpatnības	Lapu numuri
autogrāfi	
zīmogi	
drukāti materiāli	
attēli	
grafiskie materiāli	
aploksnes ar markām	
aploksnes bez markām	
pasta atklātnes	
ielikumi aploksnēs	
tīrās lapas	
saplēstas lapas (to daļu skaits)	
citas īpatnības	

13.09.2022

(datums)

g.f.g.

(ieņemamais amats)

RM

(paraksts)

(uzvārds)